

АЛЪН НЕЛСЪН СИЛЕНЦИЯ

Превод от английски: Григор Попхристов, 1987

chitanka.info

Отначало изобщо не ми разрешаваха да разказвам, под каквато и да е форма и на когото и да е, историята за Силенция. Впоследствие обаче убедих Общността, че тя е безобидна, и накрая хората ще чуят за Силенция. Разбира се, една разрешена версия с измислени имена и места е по-добра от слуховете.

Всичко започна в деня, когато реших да напусна Едит. Тя, разбира се, нито знаеше, нито подозираше това, но аз бях решил.

Едит беше добра жена, доколкото можех да преценя, но какъв шум вдигаше! Не можех да издържам упреците ѝ, че не бях нищо повече от учител по стенография в едно търговско училище. Не можех да търпя пронизителния ѝ смях, който наподобяваше плъзгането на дълги нокти по ламаринен покрив. Не понасях, когато свиреше на пиано мощно и безмилостно, сякаш си пробиваше път през джунглата с тъп нож, а също така и приглушеното „скру-р-унч-скунч“, когато се чешеше по бедрата вечер преди лягане.

В планината Сискиу имаше малка хижа, работа в близката станция за услуги и катерички за компания.

Тогава намерих Силенция — хубавата, прекрасната Силенция. Тя беше в задната стая на Зигертови, в малката заложна къща на Трета улица, където си избирах куфар. Бръкнах на дъното на стар модел с метална обковка и изпод парцалите извадих бутилка за пречистване на въздуха, сами че пълна с някаква бяла течност, която леко вреше около намотка от медна жица.

Отвих капачето и повдигнах фитила. В същия миг се възцари величествена тишина. Уличните шумове, разговорите на Зигерт с купувачите в предната стая и звуците от дрънкането на банджо, което някой пробваше — всичко напълно изчезна. Бутнах фитила обратно в бутилката и шумовете се върнаха. Погледнах, примигвайки, етикета. Върху него някой с червен молив беше драснал „Силенция“ Възможно ли е, питах се аз, някой де е изобретил звукопогълчател, който да прави с неприятните звуци и шумове това, което пречиствателят на въздуха с неприятните миризми?

Силно развълнуван, завих капачето, поставих бутилката в джоба на самото си, платих на Зигерт за куфара и излязох.

През целия път до вкъщи по време на трафика в пет часа вървах с повдигнат фитил на Силенция и бях покрит с величествения

похлупак на тишината. Силенция ме изолираше напълно от гърмящите грамофони-автомати, от сирените и провикванията на вестникопродавачите.

Докато пъхах ключа в ключалката на външната врата, за пръв път видях тантурестия мъж със загрижено изражение на лицето и мека шапка. Той беше пуфтял нагоре по хълма зад мен, а сега докосна леко шапката си и каза задъхано:

— Извинявайте, сър. Казвам се Емет Дъгонг. Трябва да говоря с вас. Много е важно.

Бях твърде развълнуван, за да се занимавам с амбулантни търговци, и без да му обърна внимание, влязох вътре.

Ние живеехме в триетажна къща на Телеграф Хил — дървен резонатор, избран от Едит заради бохемската му атмосфера, която за нещастие ни притискаше от всички страни. От лявата ни страна живееше ксилофонист със здрави китки и с чувство за максимализъм, който от седем месеца учеше „Танцът на Анитра“. От другата страна — пенсиониран майстор на скринове от три години правеше нещо, което изискваше тежък ковашки чук и пясъкоструйна електрическа машина. Над нас опасен тинейджър караше задочен курс по вдигане на тежести, а точно под нас живееше мистър Снитлинг, който непрестанно се опитваше да въдвори тишина, като чукаше по тавана си с дръжката на метлата.

Дългата ми борба с тях беше безуспешна. Сега обаче нещата щяха да се променят, защото с помощта на Силенция не чувах абсолютно нищо.

С нетърпение чаках Едит, за да я изпитам и на нея. И така около петнадесет минути седях нетърпеливо в кухнята и си играех с шумовете — променях силата им, като изваждах и вмъквах фитила.

Най-после през рамото си видях, че Едит е пристигнала и стои на вратата. Сваляше си шапката. Мълчаливо наблюдавах как устните ѝ отскачаха една от друга, ръцете ѝ жестикулираха в седем посоки, а малките ѝ лицеви мускули потрепваха — Едит говореше.

Инстинктът ми ме предупреди, че никога не трябва да позволя на Едит да узнае за Силенция. Дискретно покрих със сакото джоба на жилетката си, където кротуваше звукопогълтателят, и се престорих, че разбирам какво казва.

Случвало ли ви се е да гледате как някой говори, но не чувате какво казва? Също като през витрина. Усещането наистина е много приятно. Можех да си представя същността на монолога на Едит. Сигурно подробно описваше следобедния урок по керамика, какво е казала на бакалина, когато се опитал да я излъже в сметката. Следваше коментар от две хиляди думи за това, как си пропилявам живота в Колежа по модерна търговия. Сякаш ми доставяше удоволствие да работя за плешивия Амос С. Шмукбиндер с тънките устни и пъпчивото лице и с кльоцавото като на студент тяло!

Накрая устните на Едит постепенно спряха да се движат. Внезапно си зададох въпроса, дали моят глас ще разкъса покривалото от тишина и дали за Силенция има значение посоката на звука.

— Защо не ми посвириш на пиано? — попитах я аз.

Тя ме погледна подозрително, въведе ме в гостната и започна да свири. Атакуваше клавишите като ловък боксьор, който загрява на боксова круша. Наблюдавах изпълнението с наслада.

— Мисля, че не свириш достатъчно с лявата ръка — казах аз след края на първото ѝ изпълнение.

Тя ме погледна смутено и при втория опус почти си навехна китката. Молах! Настоявах! Още едно изпълнение, после още две и накрая тя беше вече твърде уморена, за да продължи.

Вечерята беше едно малко очарование. Не изключих Едит напълно, но намалих звука дотолкова, че да мога да следя само нишката на разговора. Беше приятно да се седи по този начин в прохладната пролетна тишина! Колко очарователно беше да допълвам с мои думи казаното от тези неуморни устни, движещи се с такава неукротима енергия!

Мисля, че седмиците, които последваха, бяха най-спокойните в моя живот. Понякога се скитах нощем из града, из ярко осветения безмълвен град и наблюдавах рояците от хора и коли, които се движеха бързо и беззвучно в притихналите улици. Това бе един фантастичен балет без музика, а аз се питах какво ли щях да правя без Силенция. Милата Силенция...

Ще попитате защо не съм си пробил тъпанчетата и още преди години да съм приключил с тази работа, щом съм така чувствителен към шума? Отговорът, разбира се, е прост. Все още има някои неща в света, в които си струва са се вслушва човек: пляска на веслата във

водата, пукането на тапите от червеното бургундско вино, концертите на Бетовен, съскането при пърженето на бекона...

Понякога се питах дали всички неприятности на света не са просто шумове, дали проклетите експлозии, които са разтърсвали света (изстрелите на полевата артилерия например), не са просто акумулираните звуци от хиляди кавги, противни думи и гръмки разговори по балконите, събирани години наред, компресирани до един единствен миг и избухнали с гръм, който никога не затихва съвсем?

Дори Едит сега ми изглеждаше друга. Понякога седях на масата срещу нея, намалил силата на гласа ѝ до поносимо ниво, и съзерцавах меката ѝ кестенява коса и усмивката ѝ, от която преди много години получавах сърцебиене. Тогава си мислех, че в края на краищата може би няма да се наложи да отивам в малката планинска хижа.

Предполагах, че това е неизбежно. Предполагах, че то се случва на всеки, който има по твърде много от всичко: власт, пари, тишина. Станах самоуверен и арогантен. Бях като човек, който притежава ново оръжие и няма покой, докато не го използва. Започнах да ходя на лов за шумове и да ги заглушавам. Фактът, че не ги чувах, ме изпълваше с възхитителното чувство на триумф.

Започнах да не отстъпвам, когато буиците с подвижни покриви се опитваха да ме издухат от паважа с продължителното бучене на тритоновите си клаксони.

В училище взех да хвърлям въдицата на моя шеф Шмукбиндер, който обичаше да държи речи повече, от колкото аз да ги слушам. Аз бях измъчваната душа, върху която той репетираше тези ужасни декламации.

— Хилки, в петък вечер съм гост-оратор на Ротори — каза той, подмамвайки ме в кабинета си. — Нали нямаш нищо против да изрепетирам речта си пред тебе?

И без да дочака отговора ми, започна. Изразите му бяха тромави и груби и приличаха на безкраен низ от падащи в ръждясала канална тръба кухненски отпадъци.

Сега обаче нещата се обърнаха — сега аз го подстрекавах. Намирах начин да го накарам да повтаря всяка реч по четири-пет пъти, докато прегракнеше и слюнката започнеше да лепне в устата му. А пък аз в това време, разположен удобно в креслото, наблюдавах върху

покрива на отсрещната сграда множеството печачи се на слънцето хора.

Приложих Силенция дори на мис Макензи от моя курс по стенография. Тя беше угнетяващо компетентно момиче, енергично и с бистър ум, с масивни рамки на очилата и халтави гласни струни. Тя непрекъснато ми говореше за едни или други технически подробности, повдигаше невъзможни въпроси и започваше спорове, които не се надявах някога да спечеля, само защото не бях достатъчно твърд.

— Не разбирам защо да не мога да получа по-висока оценка на тази работа — захленчи тя, като ми подаде теста по стенография от предния ден, който току-що ѝ бях върнал.

— Защото — отвърнах аз, хвърляйки поглед на листа със заврънкулки — според вашите стенографски знаци буквалният превод е пълна безсмислица.

После повдигнах фитила и я оставих да говори. Накрая, когато разбрах по устните ѝ, че е свършила, казах:

— Вие сте абсолютно невежа.

След това пъхнах обратно листа в отпуснатата ѝ ръка и, подсвирквайки си, излязох.

Така започнах тази история и нищо не можеше да ме спре. Едит обичаше шумни и весели неща и аз ѝ ги предоставях. Охотно я съпровождах при всичките ѝ смахнати обществени дейности, които тя обожаваше, като изоставях част от моите. Прекарвахме доста време на лекции по градско благоустройство, на благотворителни приеми за бедни млади поети или на серията лекции в Шмукбиндеровия клуб на оптимистите. Аз от своя страна я мъкнех по кегелбани, на първите упражнения в гимназията, на политически митинги или на концертите на самодейни струнни квартети.

Вече не бях кроткият мъж, свит в ъгъла, който говореше тихо, щом някъде имаше шум — бях там и с дива страст помагах да се увеличи, като го поглъщах целия със Силенция.

На една от многото такива мои афери, мисля, че беше на един коктейл, отново срещнах човека със сивото бомбе. Смътно си спомнях, че го бях виждал и на друго място.

— Казвам се Емет Дъгонг — започна той. — Трябва да поговоря с вас. Много е важно.

Част от фитила беше изваден и аз едва го чувах. Бях полупиян. Погледът му ме пронизваше като свредел. Но на мен не ми се говореше за нищо важно. Скритом извадих целия фитил. Почаках търпеливо да свърши да говори, повдигайки от време на време вежди, за да покажа, че го слушам, после пресуших чашата си и го оставих.

Един следобед, когато се върнах къщи, заварих Едит да си стяга багажа.

— Къде отиваш? — я попитах, прибирайки фитила на Силенция дотолкова, че да мога да я чувам.

— Напускам те, Мат — отвърна мрачно тя.

Е, това ме сепна. През няколкото седмици тишина аз все повече свикнах с Едит. Докато я държах изключена, дори си въобразявах, че бихме могли да си оправим отношенията.

— Но защо, Едит?

Тя имаше да каже много по този въпрос. Накратко, причина беше звукът: шумът, който вдигах, високият ми глас и пронизителният ми смях. През последните седмици се бях променил и там беше цялата работа. Някъде в планината имало малка хижа и работа в ресторанта до кея. Тя тръгна да излиза. Тогава реших, че е дошло време да ѝ кажа за Силенция и неохотно се заех да ѝ обяснявам. Но вместо да я умири, моето обяснение я разяри.

— Искаш да кажеш, че не си чул и дума от това, което съм говорила през последния месец ли? — изкрещя тя.

Думите на Едит драскаха неприятно по нервите ми. Почти бях забравил, че гласът ѝ напомняше звука от дъвченето на стоманени стърготини. Цялата нежност, която изпитвах към нея, започна да се изпарява.

— Ако обещаеш, че ще се избавиш от тази малка гнусна играчка — каза Едит, — може и да променя решението си. Или тази... тази бутилка, или аз. Само трябва да избереш.

Е, след като Едит си отиде, аз се заех със съседите. Донесох къщи комплект барабани и доведох няколко тромпетисти, а аз се научих да акомпанирам на ксилофониста в „Танцът на Анитра“ с една корабна сирена.

После, след като те се пренесоха в друго жилище, започнах да мисля за по-големи неща. Идеята за масова производство на звукопоглъщателен фитил ми беше хрумвала, разбира се, и преди. Само търсенето му от бебегледачките и любителите на музиката би било огромно. Досега обаче винаги съм се отвращавал от комерческите начинания. Силенция беше по същество таен инструмент. Масовото производство би било фатално за звукопоглъщащия фитил. Говорителите по радиото, ораторите, производителите на клаксони и всички други продавачи на шум в света веднага щяха да намерят начин да се противопоставят на ефективността на Силенция. Те все някак си щяха да се преборят с нея, а любителите на тишината щяха в най-добрия случай да имат само няколко месеца почивка, след което звукопоглъщащите фитили щяха да бъдат така отживели времето си, както сашето^[1]. Този, който пръв ги лансираше на пазара, разбира се, щеше да спечели един милион долара. А защо да не бъде предложена за продан? Ами ако някой ме изпревари?

Това ме накара да взема решението. Ще продам Силенция някъде надолу по реката, а с един милион долара ще си купя мир и спокойствие.

Държах Силенция пред очите си и се взирах с любов в нея. Внезапно се намръщих и я погледнах по-отблизо. Бях ли си въобразил, или бутилката наистина беше станала по-топла през последните дни? И като че ли млечната течност вреше по-силно. Свих рамене. Сигурно малко съм я претоварил. Е, ако смятах да бъда магнат на звукопоглъщащия фитил, беше по-добре да започвам. Човекът, когото трябваше да видя, беше Чарли Мук — президент на Асоциацията на инженерите. Той щеше да анализира съдържанието на бутилката.

Сложих си шапката и тръгнах да излизам, но на прага спрях като закован. На отсрещния тротоар чакаше търпеливо тантурестият мъж със сивото бомбе. Проклетият дребосък беше започнал да ми ходи по нервите. Сега нямах време да говоря с него. Върнах се обратно вкъщи и излязох през задната врата.

Ч. Д. Мук беше висок слаб мъж, който рядко говореше, и то без да помръдне нито един мускул на лицето си. Разказах му своята история и му позволих да изпита Силенция. Той си игра няколко минути с шумовете, като все повече се вълнуваше. Едното ъгълче на

устата му потръпваше. Не, той не искаше да я анализира. Той искаше да я купи.

— Давам ви за нея сто хиляди долара — каза Мук, изваждайки чековата си книжка. — Тогава двеста хиляди долара.

Аз му се изсмях.

— Слушай, човече! — извика той. — Искам я за себе си. Имам четири деца от две до четири години. Те имат играчки, слушат радио и приятелите им играят в моя дом. Освен това в съседния апартамент живее един ирландец тенор. Това нищо ли не означава за вас?

Отново му се изсмях.

Накрая се оказа, че не мога да получа анализа веднага. Главният инженер отсъствуваше за около седмица и Мук ме помоли да му оставя звукопоглъщащия фитил, докато той се върне. Каза, че ще го съхранява много добре. Изсмях му се още веднъж. Реших да дойда след седмица. Междувременно щях да търся място за фабриката.

Този следобед се връщах вкъщи, като краката ми едва докосваха земята от възбуда. Какъв прекрасен свят! Какъв чудесен звукопоглъщащ фитил! Сега нищо не можеше да попречи на щастието ми! Абсолютно нищо!

Обаче нещо се случи. Това беше един изстрел. Куршумът се заби в тухлената постройка до мен и вдигна облаче червен прах точно на шест инча от главата ми. Сنيших се и диво се огледах. Сторих това точно навреме, за да видя как тантурестата фигура със сиво бомбе офейква зад далечния ъгъл.

Когато стигнах вкъщи, нервите ми бяха съвсем разстроени. Кой беше дребният мъж, който ме преследваше навсякъде и сега искаше да ме убие? Само ако бях го изслушал преди. Почти цял час се разхождах по етаж, опитвайки се да реша този проблем. Тогава почувствувах до гърдите си топлина. Извадих Силенция, погледнах я и бях обзет от нов страх. Нещо с нея определено не беше наред — беше прегрята и се чуваше слабо жужене, когато отвих капачето, жуженето премина в леко съскане, сякаш вътре се бе създало налягане. Често размишлявах върху това, какво става с шумовете, които Силенция поглъщаше. Съществуваше ли точка на насищане?

Следващите два дни бяха отвратителни. Първо, бях още изнервен от изстрела и второ, бях наистина загрижен за състоянието на Силенция. Тя изглеждаше ту по-добре, ту по-зле. Разсъждавах, че

вероятно се нуждае от почивка и я оставих през целия ден в тъмен и тих килер, увита във влажни парцали. Дори и без тези грижи, бях напълно загубен без малката бутилка, защото Силенция действуваше като алкохол или опиум — или трябва да я ползуваш непрекъснато, или изобщо да не я докосваш. Сега нервните ми окончания бяха възпалени и оголени и най-слабият шум ме караше да подскачам.

На третия ден привечер отново бе направен опит за покушение срещу живота ми. Точно слизах от тротоара при Стоктън и Гринуич, когато изневиделица се появи голяма черна лимузина и със свистящи гуми се насочи към мен. Калникът ѝ едва закачи панталоните ми, защото успях да се хвърля обратно на тротоара. Проснат на плочите, успях да зърна фигурата на шофьора — носеше сиво бомбе.

Когато се качвах по стълбите, още треперех. Бях вече решил да продам Силенция на Чарли Мук за двеста хиляди долара и за известно време да напусна града.

Взех и занесох звукопоглъщащия фитил в кухнята. Сега наистина бях разтревожен. Бълбукането и съскането бяха по-силни и по-заплашителни. Лигава пяна се процеждаше през ръба на капачето, а бутилката беше твърде гореща и не можех да я държа. Донесох от хладилника кубчета лед, взех одеяло, за да я предпазя от уличните шумове и разхлабих капачето, за да може да се намали налягането. Когато го отвих, се чу застрашителен тътен. Малки капчици от течността изхвърчаха нагоре.

Точно в този момент акордеонистът започна да свири. Този съсед беше нов и караше от „Над вълните“ до „Ла Палома“ и после пак отначало с пронизващ вой, от който ми настръхна косата. С всеки писклив звук Силенция все по-отчаяно хвърляше пръски.

Усетих, че запоявам да се шашардисвам. Прекосих тичешком хола и затропах на вратата му. Помолих го да спре за малко. Имахме ужасен спор — викове, заплахи и докато успея да го накарам да млъкне и се върна в апартамента си, чух нещо, от което ме полазиха тръпки.

„... Защото не можеш нищо да направиш сам! — се носеше от кухнята гласът на Едит — тенекиен и изопачен като записа на стара грамофонна плоча. — Само си губиш времето, като работиш за Амос Шмукбиндер...“

Изтичах в кухнята. Там нямаше никой. Никой!

„СКРУ-Р-УНЧ-СКРУНЧ“. Хвърлих поглед към звукопоглъщащия фитил на масата. Невъзможно!!

„МАХАЙ СЕ ОТ ПЛАТНОТО, ПРОКЛЕТ ПЕШЕХОДЕЦО!“ — ми крещеше бутилката. После звуците от скърцане на спирачки и клаксони, цъкване на сигнални светлини и стържене на зъбни колела. Постепенно се появи друг глас, този на Шмукбиндер:

„... ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ЧЕСТ Е ДА БЪДЕШ С ТАЗИ ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНА ГРУПА ТАЗИ ВЕЧЕР, ОТДАВАЙКИ ПОЧИТ НА ИДЕИТЕ, МЕЧТИТЕ, НАДЕЖДИТЕ ЗА...“

„СКРУ-Р-УНЧ-СКРУНЧ...“

„ВЗИМАШ БЕЛТЪЦИТЕ НА ДВЕ ЯЙЦА, СМЕСВАШ ГИ С...“

Ужасен, сграбчих капачката и се опитах да я завия обратно върху пострадалата бутилка. Част от горещата течност изскочи и ми заля палтото. От ръкава ми заклокочи грозен звук. С голямо усилие успях да завия капачето. Шумът беше заглушен, но още се процеждаше навън, а аз повече не можех да държа капачето в това положение. Съдържанието на бутилката кипеше по-буйно от всякога, а фитилът се издуваше и се мяташе като език на човек, който се задушава. Отново отвих капачето.

Тенекиените тонове на „Танцът на Анитра“ се смесиха с тракането на пищевци машини и сякаш идваха от килер, пълен с полудели гъски. Но най-отвратителен беше моят собствен глас, гърмящ на пресекулки — глупав пронизителен звук, писклив и настоятелен. Не можех да го издържа и минута повече. Огледах се за шапката си.

„... ИСКАШ ДА КАЖЕШ, ЧЕ НЕ СИ ЧУЛ И ДУМА ОТ ТОВА, КОЕТО СЪМ ГОВОРИЛА ПРЕЗ ПОСЛЕДНИЯ МЕСЕЦ ЛИ?“ — ме нападна гласът на Едит, когато затварях зад себе си външната врата. Стъпих на тротоара и се заковах на място. Право срещу мен от другата страна на улицата, в сянката на една пуста тясна уличка, проблясваше огънчето на самотна цигара. Отново сивото бомбе! То ме чакаше. Върнах се вътре в хаоса, грабнах телефонната слушалка и набрах номера на Чарли Мук.

— Откъде, по дяволите се обаждате? — ме попита той. — Чуват се звуци, сякаш се намирате насред „Таймс скуер“.

— Това е Силенция — извиках аз. — Повръща всички звуци, които е погълнала.

За миг Чарли се заслуша в шумотевицата.

— Сигурно сте я претоварили — каза несигурно той накрая. — Само запазете самообладание.

— Самообладание! — изкрещях аз. — Това може да продължи цял месец или повече. Когато се опитах да поставя капачето, имах чувството, че ще избухне. Ще я хвърля през прозореца.

— Не го правете — помоли ме той.

— Тогава вие направете нещо!

Той се замисли за момент.

— Слушайте — каза той, — вземете колата си и минете след десетина минути покрай мен. Донесете звукопоглъщащия фитил. Ще го занесем в лабораторията. Може би ще успеем да измислим нещо. — Той прекъсна връзката. Поколебах се за момент, мислейки за сивото бомбе. Може би отново щях да успея да се измъкна през задния вход.

„... СЕ ИЗБАВИШ ОТ ТАЗИ МАЛКА ГНУСНА ИГРАЧКА...“ — крещеше гласът на Едит, докато се промъквах в пълната тъмнина надолу по задните стълби.

„СКРУ-Р-УНЧ-СКРУНЧ...“ — докато отварях задната врата.

„Г-Н ПРЕДСЕДАТЕЛ, Г-Н ДИРЕКТОР, АБИТУРИЕНТИ, РОДИТЕЛИ, УЧИТЕЛИ, ПРИЯТЕЛИ...“ — стенеше младежки глас, докато пресичах задния двор.

„ЩЕЕЕЕ ТЕЕЕ ВЗЕЕЕМА ОТНОВО У ДОМА КААААТЛИИИИИИИИИИ...“ — появи се ирландският тенор, докато прескачах оградата.

В колата трябваше просто принудително да завия капачето на Силенция, защото във въздуха беше започнал да се излива шумът от едно парти и сивото бомбе щеше да го чуе през три блока. После сложих бутилката на седалката до мене, натиснах стартера и дадох газ. Погледнах в огледалото. Голяма черна кола се показва зад ъгъла. При Грант завих. Колата зад мен също зави. След още две пресечки вече не се съмнявах, че ме преследват. Така и не разбрах колко време съм хитрувал и съм се въртял по нощните улици. Накрая осъзнах, че се намирам на изоставен планински път, успореден на океанския бряг. Спомням си само, че бях много отчаян и уплашен. Страхувах се от човека, който неумолимо ме преследваше, и от бутилката, която можеше да експлодира всеки момент. Но най-много ме отчайваше ужасната перспектива, че ще живея без Силенция, че не можех да я притежавам вече. В това нямаше съмнение. Чарли нямаше да ѝ

помогне. Никой не можеше. Тя беше твърде зле. С горчивина бълвах ругатни срещу себе си, че бях прахосвал способностите ѝ и бях съкращавал живота ѝ по увеселения и забави. Погледнах я. Силенция бе толкова гореща, че калъфът на седалката вече пушеше. Едно зло фосфоресциращо пламъче проблясваше в нея. Металното капаче се издуваше от непрекъснато повишаващото се вътрешно налягане. Ниско, зловещо ръмжене разтърси бутилката. Знаех, че избухването ѝ беше въпрос на секунди. Бързо се изтеглих в дясната страна на пътя, свалих палтото си, увих Силенция в него и внимателно я пренесох до ръба на една скала, надвесена над океана. От кипящата бутилка се процеди навън приглушен и изопачен глас. Приближих я до ухото си.

„... КАЗВАМ СЕ ЕМЕТ ДЪГОНГ... ДА ГОВОРЯ С ВАС... МНОГО Е ВАЖНО...“

Това беше гласът на човека със сивото бомбе. Конвулсивно потрепване премина през бутилката. Ти можеше всеки момент да се пръсне на парчета, но въпреки това, преди да я хвърля от скала, трябваше да чуя какво казва.

„... ТРЯБВА ДА ВЪРНЕТЕ ЗВУКОПОГЛЪЩАЩИЯ ФИТИЛ НА МЕН, СЪР... НЯМА ДРУГ НАЧИН, СЪР. ВИЕ НИКОГА НЯМА ДА СТЕ В СЪСТОЯНИЕ ДА ГО ВЪЗПРЕТЕ, СЪР. НИКОГА... НИЕ ЩЕ ИЗМИНЕМ ВСЯКО РАЗСТОЯНИЕ, ЗА ДА ГО ЗАПАЗИМ ОТ...“

Гласът му за момент бе заглушен от ужасно гъргорене. Горещината от бутилката леко опърли косата ми, когато я приближих още повече до себе си. Гласът се върна:

„... ВСЪЩНОСТ ПРИНАДЛЕЖИ НА ОБЩНОСТТА... МЕ УПЪЛНОМОЩИ ДА СЕ ЗАЕМА С ТЪРСЕНЕТО НА ИЗГУБЕНИЯ ИНСТРУМЕНТ... ПРОСЛЕДИХ ГО ДО ЗАЛОЖНАТА КЪЩА ПРЕДИ ДА СЕ НАТЪКНЕТЕ НА НЕГО... ТРЯБВА ДА БЪДЕ ВЪРНАТ...“

Не можех да държа бутилката и секунда повече. Палтото ми бе започнало да пуши. Още веднъж се наведох над парапета, за да я хвърля, и още веднъж се поколебах.

„... ПРОСТО НЕ МОЖЕМ ДА СИ ПОЗВОЛИМ ДОРИ ЕДИН-ЕДИНСТВЕН ЗВУКОПОГЛЪЩАЩ ФИТИЛ ДА ПОПАДНЕ В РЪЦЕТЕ НА КОЙТО И ДА Е ИЗВЪН ОБЩНОСТТА — ОПАСНОСТ ОТ НЕПРАВИЛНО ПОЛЗУВАНЕ... ОПАСНОСТ ОТ КОМЕРСИАЛИЗАЦИЯ... ОПАСНОСТ ОТ... ОПАСНОСТ...“

Бутилката конвулсивно потръпна. Димящото ми палто бе обхванато от пламъци. Когато полетя надолу, настъпи гробно мълчание.

После дойде експлозията.

Накрая с мъка се откъснах от парапета и се обърнах. Един нисък тантурест мъж със сиво бомбе ми беше препречил пътя.

— Казвам се Емет Дъгонг — каза той. — Трябва да говоря с вас. Много е важно.

Само още съвсем малко ми е позволено да кажа за звукопоглъщащите фитили. Мъката ми по загубата на Силенция бе смекчена, когато узнах, че тя не е единственият съществуващ екземпляр. Имаше още, за да бъде точен, хиляда осемстотин шестдесет и шест броя, всичките пуснати в обращение и контролирани от Международната общност на любителите на тишината.

След тригодишен период на обучение и пълно приспособяване и ако нещата вървят добре, аз ще бъда пълноправен член на тази общност с регистриран звукопоглъщащ фитил за лично ползване.

Как можете да станете член и вие ли? За нещастие на този въпрос също не ми е позволено да отговоря. Никоя друга общност досега не се е посвещавала в по-голяма степен на защитата на тишината, но е подбирала по-грижливо своите бъдещи членове и пазела по-фанатично своите устройства. Аз, разбира се, бях им се натрапил и те трябваше да ме вземат. Естествено все още съм под наблюдението на един човек със сиво бомбе и загрижен израз на лицето и ще бъда хладнокръвно убит, ако още веднъж се опитам да комерсиализирам звукопоглъщащия фитил.

[1] Саше — торбичка с ароматни вещества. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 9,10,11,12/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.